

CHEMAREA

TINERIMEI ROMÂNE

ABONAMENTUL:

Pe un an . . . . . Lei 360.—
Pe un jumătate an . . . . . Lei 180.—
Pe 3 luni . . . . . Lei 100.—

REDACȚIA:

Cluj, Strada Regina Maria No. 11. — Telefon 13-31

ADMINISTRAȚIA:

Cluj, Strada Regina Maria No. 19. — Telefon 10-86.
Correspondența administrației: Căsuța poștală 76.

ANUNȚURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC LA
ADMINISTRAȚIA ZIARULUI

CLUJ, STRADA REGINA MARIA No. 19

O rază de lumină în fascismul „Cuvântului”

Sub iscălitura dlui Pamfil Șeicaru, unul dintre cei mai însuflețiți militanți ai doctrinei fasciste, „Cuvântul” din 5 August face o serie de reflexii în jurul articolului nostru „Fascismul „Cuvântului” și ne trimite o rază de lumină, care, asemănătoare unui fulger, ne arată fugitiv schița schematică a obiectivului spre care tinde și spre care dorește să orienteze, să îndrumeze, să împingă opinia publică a țării. Din articolul dlui Pamfil Șeicaru se desprinde în primul rând adevărul esențial, că „fascismul „Cuvântului” nu se confundă integral cu fascismul mussolinian.

Am înțeles, că concepția celor dela „Cuvântul” despre noua așezare a Statului român este profund revoluționară, pe lângă preconizarea direcției naționalist conservatoare. Am înțeles că înainte de toate fascismul „Cuvântului” se inspiră din scrierile politice ale lui Eminescu, conținând adevăruri mai vechi, verificate prin fascism de talentul dlui Pamfil Șeicaru. Am înțeles în fine că ziarul „Cuvântul” nu este un birou de import de ideologie politică și că nu consideră fascismul mussolinian drept rețetă de fericire universală, și nu ne-am înșelat afirmând, că acest cotidian este un generator de opinie publică, și adăugăm azi, un îndrumător spre un nou sistem de organizare mai bun, a Statului național.

Di Pamfil Șeicaru, personal amoretat admirator al fascismului italian, (latura constructivă) recunoaște necesitatea unei vaste amplificări a doctrinei militată de „Cuvântul” din care a răsărit ideea „Institutului românesc al disciplinelor naționale”, spre a cărui activitate privim cu un deosebit interes. Dsa înțelege deci, că mișcare trebuie să izvorască din sânul națiunii și să se bazeze pe masele largi ale poporului și că și la noi mișcarea trebuie să fie cel puțin tot atât de spontană ca și în Italia, ca și în Rusia. (Pardon de coordonare).

În alt articol din numărul de azi arătăm cum de fapt atât bolșevismul cât și fascismul (să avem iertare de comparație — ne vom explica) au fost produse postbelice născute probabil din necesități naționale sociale și mai ales economice, imediate. Naționale în Italia și social-economice în Rusia. În Italia lozinca a fost conservarea națională, opunerea față de comunizarea Statului, pentru că în cele din urmă tot Ja un fel de *sindicalism de stat* să ancoreze și fascismul. Iată de ce oricine este tentat să compare

bolșevismul cu fascismul și viceversa, deși ororile și sălbăticiile fasciste nu se pot pune nici odată alături de isprăvile descreațiilor dela Moscova. Nime nu poate însă tăgădui că soldații lui Mussolini, cămășile negre, nu sunt copia fidelă a Cekei.

Noi nu judecăm fascismul unilateral odată ce-i reeunoaștem fără înconjur realele merite, între cari în primul rând înlăturarea pericolului bolșevic, organizarea producției și ridicarea prestigiului Italiei — indiferent de mijloacele întrebuintate, — dar totuși condamnăm regimul pentru motivele arătate în articolul precedent și în numărul de față.

Nu suntem ignoranți ai stărilor italiene, având ocaziune să verificăm la fața locului cele afirmate de noi, prin contact personal cu reprezentanții diverselor pătri sociale și clase producătoare. Am urmărit cu atențiune evoluarea fascismului rudimentar și am putut constata cum *interesul suprem al Statului național, rațiunea de Stat, a devenit chintesența fascismului, care în ultima instanță nu este altceva decât voința atotputernică și autoritară a infaibilului duce Mussolini*. Binele patriei, căruia sunt subordonate interesele personale este în funcțiune de voința dlui Mussolini. Autoritatea fără margini, extraordinara capacitate de muncă, și în general calitățile excepționale, i-au câștigat simpatiile fără rezerve ale oamenilor regimului, cari i-au votat încredere oarbă. Iată de ce afirmăm categoric că fascismul a fost creat de Benito Mussolini, că este o creațiune personală, căzută pe un teren fecund, pregătit de război, (recunoaștem însă necesitatea schimbării cursului, dictată de pericolul comunist) deoarece o mișcare spontană nu se manifestă în forme atât de complicate. Lozinca trebuie să fie extrem de simplistă pentru a produce efectul dorit și a asigura reușita unei mișcări, ca d. e. „jos jidani”. Iată de ce contopim definitiv figura dlui Mussolini cu fascismul. Susținem și acuma că ar fi prematur a trage concluzii definitive din mișcarea fascistă, pentru că fascismul n'a atins ultimul grad de cristalizare, precum susținem, că odată cu dispariția dictatorului, neavând urmaș de talia lui, și fascismul va dispărea, iar cursul politic se va îndrepta fatal spre democrația armonică a claselor sociale. Fenomenul acesta este în firea lucrurilor și se verifică tot mai mult în stările rusești. Révoluția mondială a lui Lenin a rămas o simplă utopie,

ba mai mult, bolșevismul a înregistrat o continuă retragere spre formele de organizare a producției capitaliste, spre așezarea democrației burgheze, și nu mai încap azi îndoială, că el va ancora în democrația claselor agricole. Aceasta pare a fi ideea lui Stalin.

Repetăm că fascismul este un produs special al solului și soarelui italian și că poate fi bun pentru Italia, dar, că ar fi un ideal pentru alte popoare, rămâne un mare semn de întrebare.

În orice caz nu-l dorim în forma lui din Italia și nu-l dorim până atunci până când nu se va dovedi efectiv falimentul democrației și al parlamentarismului la noi, până când nu se va da posibilitatea partidelor adevărat democratice să-și dovedească capacitatea sau incapacitatea. Am lăsat intenționat la urmă partea pozitivă a concepției despre așezarea Statului, așa cum o concep cei grupați în jurul „Cuvântului”, pentru deosebita importanță ce o prezintă. Abstrăgând dela formula Statului corporativ, ceva eminamente fascist și foarte interesant ca atare, reținem principiul fundamen-

tal al descentralizării, cu dietele regionale și consiliul național. Cât despre compoziția dietelor și al consiliului național, rămâne să așteptăm cristalizarea doctrinei, ce desigur va izvorî din cercetările și discuțiile „Institutului românesc al disciplinelor naționale”. Din raza de lumină trimisă de „Cuvântul” am înțeles că acolo se pregătește și propapă o doctrină națională pur românească, intransigentă, revoluția pașnică a vieții naționale, viforul blând care purifică și creiază prin forța lui internă și nu prin violență. În laboratorul dela „Cuvântul”, ne place să credem, să caută formula unor raze de lumină nouă, sub a căror influență tot ce-i parazită, corupt, putred, protivnic evoluției fericirii și mării neamului românesc, se va topi ca zăpada în razele soarelui, va dispărea fără urme, ducându-ne spre armonizarea interesului Statului cu cel al claselor producătoare.

Și atunci, firește, suntem fericiți că cei puțin buchetele noastre de flori au fost bine primite de „Cuvântul”. Să nu uite însă că e mai greu să clădești decât să distrugi.

„Chemarea”

Vivat, crescat, floreat!

Ziarul italian „Il giornale d'Italia” a publicat un interview acordat de d-l general Averescu.

Accentele pline de duioșie ale bătrânului pensionar dacă nu ne-au stors lacrimi, ne-au umplut în schimb inimile de o ștregărească veselie.

Di general are o viziune... dar câte metehne de soiul aceasta n'au bătrânii? Având însă în vedere că până la o anumită vârstă copii nu sunt rezonabili de faptele lor, fiind minori, tot așa lipsiți de rezonabilitate sunt și bărbații cari după perindarea unui timp mai îndelungat intră în a doua fază a copilăriei, la senila bătrânețe.

Cu aceste explicații să disecăm puțin veselul interview.

„Ei bine, lăsați-mă să evoc o viziune scumpă; aceea a unei solidarități latine dela Roma mamă până la Carpați, dela Adriatica până la Marea Neagră”, cuvânta generalul, ziaristului italian.

Să mi să permită și mie a evoca însă nu una ci mai multe viziuni cu toate că nu fac parte nici din prima și nici din a doua fază a copilăriei.

Vulcanul prevestitor de prefaceri sociale, prin al cărui gât diform s'a scurs toată lava revoluțiilor și a războaielor ce au sguđuit din temelii bătrâna Europă, a fost și este Balcanul.

Războiul mondial, — ca să evoc nu-

mai viziuni recente — cu toate că era rezultatul firesc al bigotismului imperialist al așa ziselor puteri mari, Anglia, Franța, Germania și Rusia pentru a-și asigura hegemonia asupra celorlalte popoare, nu a izbucnit în Balcani?

După mult discutata pace și desarmare dela Trianon, măcelul dintre Turcia și Grecia nu era rezultatul unui conflict balcanic?

La Geneva, când zeița candidă a păcii nici nu se așezase de-abinelea pe laurii unei tardive glorii, Grecii și Bulgarii nu se înarmează cu pistoale și iatagane pentru ca să ne ofere un nou spectacol?

La Locarno popoare învrăjbite își strâng mâna secătuite fiind de un războiu, dezastruos și pentru învingători și pentru cei învinși. În cercurile optimiste se credea chiar serios în realizarea unui Locarno balcanic. Incidentele și ațătarile bulgare nu sunt un rezultat tot al mentalității balcanice?

Politica europeană a Franței nu e în funcție de înțelegerea statelor Micii Înțelegeri, constelația politică ce are menirea de a asigura pacea în Europa centrală și sudică?

Anglia geloasă de renașterea Turciei, fapt care îi periclită unele interese, de ce ține în șah poporul turcesc cu un altul balcanic?

Italia mai nou, vrând să intre și ea în concertul marilor puteri nu plătește scump prietenia popoarelor balcanice?

Sunt tot atâtea întrebări la care un om cu cea mai elementară intuiție politică își poate răspunde.

Balcanul prin compoziția mozaică a popoarelor conlocuitoare, prin firea, mentalitatea și întreaga ideologie semidoctă a acestor nații este un permanent pericol pentru pacea mondială. Statele mari pentru a-și mări sfera politice externe au recurs totdeauna la statele balcanice ațâțându-le sau exploatăndu-le prostia legendară.

Generalul Averescu toate acestea nu le ve vede și nu le aude.

Dela eufonicul interview acordat ziaristului italian, până la realitatea politică, e o distanță ca între general și politică, pe care din ignoranță, o ignorează cu desăvârșire.

Bietul geneneral!

Solidaritatea latină dela Roma până la Carpați...

Până și „strașnicul“ fost ministru Duca nu era capabil să apropie de sfera activității Micei Înțelegeri, Polonia și Grecia unicele succese politice pe cari dacă le-ar fi dus la bun sfârșit ne-ar fi dat iluzia unei mai mari siguranțe față de Rusia, respective Bulgaria.

Generalul Averescu are viziuni... dar aceste viziuni nu sunt de cât o rușinoasă flatare față de colegul său întru dictatură Mussolini. Aceste escaladări invertebrate nu mai dau dovadă mentalității sale invertebrate, ci de o naivă prostie, căci de răutate nu-l crede nimeni capabil.

Solidaritatea latină dela Roma până

la Carpați, când întreg aparatul politicei noastre externe e în mâna unui fost prefect de poliție, ca și când politica externă o mănuești cu ușurința unei pompe cu apă ce o îndrepți împotriva manifestațiilor cu ocazia luptelor civice de stradă, sau cu calmul unui sergent obicinuit cu dirijarea mașinelor pe străzile înguste ale Capitalei.

Solidaritatea latină dela Roma până la Carpați când pe meleagurile dunărene bântue cea mai neagră mizerie morală și materială.

Extensiunea politice externe a unui stat este totdeauna rezultatul bunului mers al propășirii interne.

Unde vedeți această propășire la noi? Arătați-mi o singură provincie în cuprinsul acestei țări unde se observă urmele unei bune gospodării!

Pe de-o parte situația gravă din Balcani, pe de-altă parte anormal intern. Și în aceste condițiuni babalăcul cu cioc de vată se dedă la cele mai scandaloase ineptii,

În materie de politică externă generalul Averescu e tot așa de bine inițiat cum subsemnatul înțelege jargonul unui hototent descălecat într-o bună zi în Capitală, sau cum știe să conducă ambulantul musaget O. Goga ministrul de interne și gospodăria țării.

Să ne supărăm? Nu! Răspunderea părerilor sale o are o mulțime într-o anumită epocă.

De ce să ne irosim energia repulșind iluziile feciorelnice ale unui neputincios bătrân?

Trăiască dar solidaritatea latină!

Vivat, crescat, floreat!

Romulus P. Roșu

CINE SUNTEM?

Răspuns dlui D. I. Cucu

Dl. D. I. Cucu redactor la ziarul „Biruința“ din Cluj, în numărul de Joi, 5 August, al acelui ziar, se ocupă din nou și în termenii civilizați obișnuiți la acea gazetă de tinerii dela „Chemarea“ și ține cu orice preț să ne cunoască. Nu este în obiceiul „Chemării“ să răspundă tuturor lătrăturilor (cum ar scrie dl Cucu de o pildă) celor dela „Biruința“, întâiu, pentru că noi le-am răspuns odată și pentru totdeauna când am reproduș clișeu dlui Octavian Goga din „Țara Noastră“, a doua oară, pentru că noi nu răspundem obrăznicilor, ori de unde ne-ar fi adresate.

Cum însă dl D. I. Cucu, în articolul „Cine suntem?“ din numărul amintit al „Biruinței“ face unele afirmații relativ la niște „fonduri de alimentare de pe vremea veselului Consiliu Dirigent“ din cari ar fi susținută „Chemarea“ mă simt dator ai satisface cererea și îi răspund (în mod excepțional) cum trăim și cine suntem.

1. „Chemarea Tinerimei Române“ onorate dle D. I. Cucu este susținută exclusiv din contribuția membrilor cari compun organizația noastră. Nici unul dintre cari scriem la aceasta gazetă nu primim nici un salariu. Nici chiar administratorul.

2. N'avem nici un fond de pe „vremea veselului Consiliu Dirigent“ întrucât Maniu, Vaida și ceilalți distinși membri ai fostului guvern Vaida n'au înțeles să vâre tezaurul țării, în buzunarele rudelor și a prietenilor (pentru alte vremuri), cum au făcut guvernul Averescu, cel liberal și astăzi din nefericire, cum face din nou guvernul pe care-l servești dta cu atâta umilire.

3. Nu primim nici o subvenție din fondurile secrete ori nesecrete ale Ministerului de interne, nici ajutoare dela Moscova ori dela dl Mussolini, ba nici chiar dela Bulgaria dlui G. M. Ivanov — milioanele se împart între dvoastră, cei dela „Biruința“.

4. Deasemenea nu primim șperțuri mai mari ori mai mici (după serviciile

aduse) nici dela Primăria orașului și nici dela Prefectura județului.

5. Nu facem șantaj.

6. Trăim săraci dle Cucu, dar trăim cinstit.

Cine suntem?
7. Suntem înainte de toate, toți cari scriem la „Chemarea“ cetățeni români, nu este între noi nici un bulgar, nici un grec și nici un jidan. (Nu ținem de loc să imităm compoziția redacției „Biruința“)

8. Suntem tineri cu situația militară în regulă, cari ne-am servit țara cu onoare, iar restul, o vom servi (cu arma) de aci înainte. Nici unul dintre noi n'a fost reformat din armată pentru fapte dezonorante. (Nici aci nu vrem să vă imităm).

9. Avem și noi, la tot cazul, pregătirea unei școli de dans, de biliard ori de cârciumă, cum o au unii dintre colegii dta de redacție, (nu știu dacă și dta), deoarece unii dintre redactorii „Chemării“ au absolvat Universități din streinătate ori din țară, iar cei mai tineri, sunt unul de unul, doctoranzi ai diferitelor Facultăți dela Universitatea din Cluj și București.

10. Ești nedumerit și asupra numelor cari apar în gazeta noastră. Ei bine să știi, că dr Emil Pop este o ființă tot atât de reală cum ești și dta dle Cucu. (Putem face identificarea). Tudor Bălteanu A. Troțuș și Ion Moldovanu, iarși sunt persoane tot atât de reale, cum sunt I. Amilcar, Cehaș și Dac, dela „Biruința“ guvernamentală.

Iată dar cum trăim și cine suntem. V'am satisfăcut cererea onorate dle D. I. Cucu, sper, cu vârf și îndesat.

Nu ne-am intimidat niciodată de nici o amenințare venită de ori și unde, și cu atât mai puțin tremurăm de cele ce se scriu la „Biruința“. Nu ni-i frică, ci scârbă de dvoastră onorate dle D. I. Cucu.

Dacă doriți explicații, să ne aruncați mânușa, și noi vom ridica-o.

Pavel Pavel

Teoriile dlui Popa Friptură

— Gravele erori istorice ale dlui Ion Lupaș —

Partea aceea a expunerii dlui Lupaș, în care dsa declară sentențios și foarte modest, că dlor, adică: dnii Ghibu, Dragomir, Lepădatu sunt savanți și oameni civilizați, iar dnii Maniu, Vaida, Popovici, Agărbiceanu, Nițescu, Branisce, Lazar, dr Hățieganu, dr Dobrescu, sunt incuți și burghezi medocri, n-o discut. Aci dl Lupaș a fost foarte tare. Rămâne să judece onorabilul cetitor asupra argumentelor de acest soi ale savantului dela Săliște și jur. Dealtfel e caracteristic pentru metodele însușite de doctrinarul „fripturismului“ de ce apucături se folosește. Citează în cursul discursului o strofă dintr'o cronică rimată a dlui Hodoș din „Țara Noastră“. Toată lumea știe cum se fac și pentru ce să fac cronicile rimate. N'am fi obiecționat nimic, dacă dl ministru ar fi spus adevărul. Dar dsa deoparte să impresioneze auditorul, dealtă parte pentru a scăpa de săgețile ironiei, pentru că scoate argumente din cronici rimate la congresul partidului, în discursul său festiv, a găsit de bine să comenteze citarea în felul următor:

„Carul politic al dlui Maniu s'a împotmolit cu totul, după cum spunea ca melancolie dl Valer Branisce, aici în Sibiu la 1924, citând aceste „versuri populare“.

Spune mai incolo dl Lupaș, că până acuma „dlor au fost leii, cari au luptat sub conducerea unui cerb (Maniu). Dar acum leii s'au desfăcut. Că dlor s'au „desfăcut“ asta o știe toată lumea, n'a fost vr'un act istoric, ci o faptă de rușine, după cum o consideră însuși stăpânii lor averescanji și nănașii lor liberali. Dar decând „leii“ mănăcă din cașcavalul șobolanilor de când „leii“ fug de luptă și sărută copitele porcilor din strada Caragiale.

Dl Lupaș are neobrăzarea — ca să-i zicem pe nume — să declare, că o „șleahță de neputincioși a exploatat pentru scopuri familiare adunarea dela Alba-Iulia“. Unul dintre acești neputincioși (Maniu) lupta pe frontul Italian, altul stătea ascuns, ca în gaură de șoarece (pasă-rea mălaiu visează) în preajma burgului din Viena (Vaida) — până când atâția frați ardeleni, luptau ca voluntari în armata română, cădeau pe câmpurile de bătălie ori își țarau zilele prin toate pușcăriile Ardealului și prin mlaștinile dela lacul Fertő.

Și dl Lupaș făgăduiește, că „mai târziu când vremea va îngădui, se va documenta și se va arăta unde au fost toți aceia, cari se laudă, că ei, ar fi autorii dela Alba-Iulia. Apoi, nu, dle Lupaș, noi iată că nu așteptăm până își vor îngădui moașele să jertfești timp pentru asemenea nimicuri, noi vom discuta aci adevărul spuselor dta și vom arăta noi, care unde a fost pe acel timp.

Se începem cu șefii. Pânăce dl Goldiș la începutul revoluției se găsea într'un sat din județul Aradului și nici la stăruințele repetate ale dlui

Ghiță Crișan nu vroia să vină la Arad declarând, că nu vrea să fie erou, dl Ștefan Pop ținea piept în Arad cu tigrii turbați ai dlui Barabás, tot în acest timp dl Maniu organiza trupele românești la Viena.

Până ce dl Goga se lupta cu dușmanul la Marele Cartier, dl Maniu stătea în ploaia de gloanțe la Piave.

Până ce dl Goga juca bacarat la Nizza și dl Lapedatu trafica cu porumbul din vechiul Regat vânzându-l nemților, dl Vaida declara în parlamentul ungar, că românii se consideră de ruși de Ungaria. Până ce dnii Marșieu, dr Dobrescu, Dionisie Roman, Valer Moldovan, Romul Boilă, dr Ioan Pop, dr Vescan și alți „autori“ dela Alba-Iulia se găseau în tranșee dta cu alte fețe simandicoase țineați șlepu lu Mangra. Dar nici măcar cei, cari au fost internați sau întemnițați — onoare lor — nu se pot asemeni în calvarul lor cu militarii. Pentru că nici o cavernă din Tirol n'a fost mai ferită, ca temnița din Seghedin, și cei din mlaștinile lacului Fertő nu se doareau totuși la mlaștinile mazuriene sau la Piave. Prin urmare ar trebui să aveți puținel mai mare stimă față de intelectualii din Ardeal și Banat, cari au trecut prin groaznice chinuri, pentru ca dta să împartă fiole moașelor din România-Mare.

Iar în ce privește organizarea adunării dela Alba-Iulia credem, că dnii Ștefan Pop, Maniu, Vaida, Vlad, aveau cel puțin atâta merit, ca dl Goldiș. A declara într'un discurs festiv, că generația a doua adică: dnii Maniu, Vaida, Ștefan Pop, Vlad etc., nici un merit n'au întru realizarea Unirii, ci meritul revine generației a treia de unde dlor sunt excluși, dovedește câtă doză de dreptate ai adevăr încape în sufletul acestui popă de contrabandă.

La învinuirea apoi, că „familia“ s'a infruptat din „exploatarea“ Unirii, ajunge să amintim fripturiștilor, ajunge să amintim, că șeful lor, dl Goldiș, este membru fără acțiuni în zeci de consilii de administrație, până când dl Maniu nu este ales nici într'un singur consiliu de bancă, ajunge să amintim, că odată ajuns dl Goldiș ministru, toți nepoții, cuscrii și nepoți de veri și de frate au ajuns deputați și prefecți și în alte tistii.

Alte afirmațiuni și „considerente“ nu merită nici măcar să fie relevate din acest discurs „capodopera fripturistă“. Dealtfel cel mai bun răspuns l'au dat părintelui Lupaș electorii domnului Bratu din Sibiu, cari cu sași cu tot, cu moașe cu tot, cu porumbul lui Lepădatu cu tot, l'au trezit la trista realitate și i-au arătat fața adevărată a maurului, care și-a făcut datoria sau a lămâiei, care a fost stoarsă.

La mânăstire părinte și ziceți rugăciuni pentru mistuirea fripturii!

(Urmare și sfârșit)

Hamlet

Trei aprecieri

Una e general cunoscută și cu toate că a fost rostită de gura păcătoșului — într'un moment de sinceritate — e cea adevărată.

„În ultimele două decenii Maniu a fost un spirit călăuzitor al frământării noastre de peste munți. Din ceata frunțașilor Ardeleni, s'a desprins dela început figura distinsă a acestui european vioiu, care prin atitudinile-i cavaleresti, prin înțelepciunea politică a tuturor pășirilor sale, prin demnitatea și tactul care nu-l părăseau nici odată, își câștigase respectul

unanim al prietenilor și adversarilor deopotrivă. În anii din urmă el era un spiritus rector al vieții noastre politice, socotit de toți ca un om de mare calibru, un bărbat de Stat în înțelesul adevărat al cuvântului“ (Goga).

Acest mare bărbat, transplantat în mediul politicianismului regătean, devine — în ochii binevoitorilor — eroul inadaptabilității politice, pandantul tipului inadaptabilității sociale, atât de des schițat în literatura noastră novelistică. Poate de aci și nota de simpatie, cu

care este înconjurat de acești binevoitori cari regretă.

„Ce este dl Maniu? Un Hamlet după definiția lui Goethe: un suflet care nu se poate adapta faptei, pe care ar fi chemat să o îndeplinească. O personalitate frumoasă, curată, nobilă, extrem de morală, fără puterea care face pe omul de acțiune, se prăbușește sub o povară pe care nu o poate nici duce, nici lăpăda. Fiecare datorie îi este sfântă. Imposibilul se cere dela dânsul. Prins între aceste calități ale caracterului său și necesitățile și oportunitățile ce-i sunt prezentate ca strâns legate de reușita politică, în acest mediu nou pentru dsa, fondul dsale sufletesc bun se îngrozește de mijloacele ticăloase ce i se cer pentru succese de moment“ (Adevărul).

Involuntar te gândești la lupta mitică a principiului bun cu cel rău, cu deosebirea că în cazul prezent principiul bun are să fie sdrobotit până la capăt, fără speranță.

Iată însă, că *invidia perversă* își moaie peana în cerneala sa veninoasă și ne dă o apreciere pe care bunul simț ne împiedecă să o reproducem celor noștri. Mult peste limitele ce și le impune chiar și „Furnica“ și revistele lui Tânase, ne prezintă în președintele partidului național o făptură care abia ar avea chip de om, dacă ne-ar veni să-l credem. Nici inteligență, nici experiență politică, nici energie, nici spiritul de intrigă, nici cunoașterea secretelor artei de a governa, nici... „măcar reputațiunea vreunui Casanova sau Don Juan“.

Rămășițele Fanarului și ai Levantului, al căror ideal politic superior este tipul, în care imoralitatea unei epoci

capătă o sinteză reprezentativă (Porcul), poartă o ură neîmpăcată tipului reprezentativ al Ardealului, care se apropie domol, dar sigur și greu ca să aducă mântuirea morală și regenerarea vieții de Stat, pe care ei au batjocorit-o. Față de degenerații plăcintarilor și bivolarilor strigăm tare și sus:

Maniu este omul reprezentativ al Ardealului. El e o cheazășie de îndrumare sănătoasă, morală și de renaștere națională. Prin el vorbește și face Ardealul, leagănu originii noastre și al curentelor de renaștere națională și culturală, cari au trezit și încheat conștiința unității în sufletul neamului. Prin el se manifestă Dacul, care va trebui să sdrobească Fanariotul, dacă această țară nu vrea să piară. Pentru că nimeni nu ne va face să credem că încordarea bunului, lupta lui să rămână fără rezultat, neputincioasă față de duhurile rele ce s'au abătut din infernul Fanar peste acest neam bun și mare.

Tinerimea Ardealului e conștie că în Maniu s'au renăscut martirii neamului, că dela Avram Iancu încoace nu s'a mai dat să avem un asemenea Apostol, care prin caracterul său va rămânea idealul la care vom năzui în toate vremurile. Pentru că nu primim nici omul politic sub aspectul succesului vremelnic, ci sub specie aeternitatis.

Iar dl Corvin Petrescu, apologetului tuturor nulităților liberale, care și-a permis ca pe aceleași pagini să insulte pe acela care este nădejdea în mai bine a tuturor și să laude pe excrocul maior Cernat, împreună cu ceilalți liberali tutti quanti, tinerimea Ardealului îi strigă: Ține minte!

Samur.

Oligarhia ideal?

În felul simplist de a vedea și judeca lucrurile ne punem această întrebare, nizuindu-ne să prindem pulsul vremilor contemporane și să înțelegem dinamica eforturilor cheltuite în cauza diverselor idealuri și concepțiuni politice.

Înainte de războiul liberalismul era desigur ultima expresie a crezului politic universal, care preconiza stăpânirea celor aleși în libertate absolută, celor buni și capabili, celor experimentați — cel puțin în sens teoretic — asupra masselor. Că în unele țări acest liberalism n'a fost înțeles sau nu s'a aplicat în sensul adevărat al concepției, s-au să vorbim franc — a fost falsificat, — nu încapă nici o îndoială. Că însă el a servit de firmă în toate aceste țări este tot atât de adevărat. În orice caz liberalismul era un ideal. Ciudat lucru însă, că imediat după dezastrul mondial — căci nu putem numi altfel formidabilul război — formele de stat și idealurile politice au suferit radicale schimbări sau în cel mai bun caz grave avarii. Turcia, Grecia, Rusia și Germania au lichidat definitiv trecutul, iar multe alte state, cari au trebuit să sufere descărcarea mai multor curente, între cari și aceea bolșevică, au crezut de oportunitate să stabilească un fel de compromis de situație, dar cu o vădită tendință spre oligarhie. Așa în Ungaria, Italia, Spania, așa în Balcani, așa mai recent în Polonia — așa la noi.

Caracteristica acestor tendințe se oglindește în geamul *carcerii libertăților cetățenești*, garantate de altcum de Constituție. Mai întâiu restricțiuni și apoi desființare. Aceste drepturi neplăcute se puneau dea curmezișul planurilor „fericitorilor“ de națiuni, deci trebuiau distruse! Exemplul cel mai cras ni-l servește Rusia, unde singurul partid cu drepturi de existență număra ca 1/4 de milioane de partizani față de 130 milioane locuitori, unde social democrația s'a transformat în cea

mat crâncenă și sâlbatecă tiranie. Urmează Italia cu sângeroasele ciocniri, lupte de baricade, de guerilla aproape, ale fasciștilor contra bolșevicilor pentru intronizarea bolșevismului alb. Vă rog încercați analizarea formei de stat a Italiei și vă veți izbi de năzdrăvănia unui asemenea început. În ordine a treia e Bulgaria, deși azi situația politică s'a mai ameliorat. De grozăveniile paradisiului bolșevic e prisos să mai amintim ceva. Tot așa de vărsările de sânge și asasinatelor din Italia, de celebre sesiuni, parlamentare de lupte de pugilatori în masă. Drept rezultat opinia publică a amușit în aceste țări. Nu există acolo decât un bolșevism alb și altul roșu. Forța brutală, pumnalul asasinatului și mușamaua sunt armele de luptă ale acestor mișcări. Cine poate uita comedia judecării asasinului lui Mateotti?

Din atâția ani de pedeapsă pentru omor premeditat, prin aplicarea diverselor ameliorări l'au scos pe eroul fascist aproape „creditor“. Să aibă cineva curajul să cârtească ceva contra fascismului! Vai de capul lui! Ideal! Eșecul în război, suferințele sau gloriile prea scumpe, au dezzechilibrat intelectul oamenilor, la care se adaugă cel mai mare rău: boala economică, pedeapsa războiului. În convulsivunile neputincioase, în starea de psihoză postbelică, creerul uman căuta vinovați, cerea senzații „forte“, schimbări, alte forme de viață și intrucât era posibil răsturnarea cu desăvârșire a ordinii sociale și de stat. Direcția era tot mai pronunțată îndreptată spre oligarhie. Ei bine, acest drum duce prin sânge, acest drum duce spre forme tiranice, spre retrogradare. Căci și dictatura este în ultima analiză o oligarhie cu emblemă de export.

Oligarhia nu poate fi un ideal al tinerimei, mai ales dacă supremul cameleon, Goga-trombitașul, sau trăgătorul pe sfoară al studențimei, antisemite și trădătorul idealurilor lor, Cuza, să

pun în fruntea unei asemenea mișcări. Domnul Goga poate da mâna cu Cuza și viceversa. (Le recomandăm și un lung sărutat în plin parlament pentru originea comună a păcatului trădării).

Evident că n'asemenea împrejurări partidele democratice au început o mișcare de concentrare contra oligarhiei. Și atunci în Germania a fost pusă în trebă, cum se face că deși 90% din cetățenii țării doresc fuziunea partidelor democratice, ele nu reușesc față de cele 10% adverse. Și spuneți nu este curios?

La noi nu este curios că partide, cari numără 2—3 deputați în opoziție să dicteze și din opoziție și dela putere, din toate punctele de vedere? Dar întrebarea este de ce nu se poate face frontul unic? Răspunsul pare a fi dat de către un ziar german, *adevădat pentru că dintre cele 10% fac parte și corifeii partidelor democratice candidate la fuziune, va să zică chestii personate, meschine interese particulare.* La ce se

va reduce rolul șefilor în noul cadru, se întreabă fiecare conducător.

Și la noi s'a lansat *ideia unui front unic contra liberarilor*, și ideia este admirabilă, rămâne să vedem cum se va realiza.

Ar fi o strălucită revansă, o strașnică lecție și desființare sigură a oligarhiei noastre liberale. Este singura cale să scăpăm de ei. *Ideia frontului unic, al formării blocului antiliberal formată azi central de gravitate al politicii noastre interne și merită deosebită atenție.* Jos cu oligarhia liberală, căci ea înseamnă sugrumarea libertăților, jobăgie și dezastru sigur pentru țară. Politica lor economică duce în prăpastie, de aceea jos oligarhia constantinesco-brătienistă. Oligarhia nu poate fi idealul nimănui ea este o formă retrogradă brutală, așa că nici un om cult și onest, dornic de pace, libertate, cinste și legalitate nu o poate dori.

Mi.

Apropos de „fuziune“

În timpul din urmă s'a făcut prea multă vâlvă în jurul fuziunilor, și dacă combinațiile ziarelor și îndeosebi ale cameleonistei fițiuci „Biruința“, Monitorul noii concepțiuni filozofice, sau a transcendentalei teorii, numită și „supra-cameleonism“, toate partidele ar fi ajuns azi în starea harababuriană, în care, nici dl Cucu, nici stăpânul său, calomniatorul de meserie și monoclizatul Hodoș, dar nici marele trăgător de sfori dela interne Incurcătura, n'ar mai fi fost în stare să desfacă ștele.

Din fericire furia fuziunilor a clocoțit numai în capul infierbântat al „circului ambulat“ dela „Biruința“ tuturor calomniilor și nerușinărilor. Că din voința „națională“, a dlui Goga, Ardealul, și mai ales județul Someș, a avut nenorocirea să primească de deputat pe monoclizatul dela „Biruința“, un exemplar de prăsilă al profesioniștilor calomniei, este un dezastru special pentru această provincie. Mă rog ce crimă a făcut poporul român din Someș să-i fie octroiat degeneratul reprezentant al gândirei, al cărui orizont se limitează la raza de acțiune a câmpului monoclar? Pe cine va reprezenta supracameleonizatul descendent al lui „Apollo“ (?) Asta ca intermezzo.

Incrucișările de partide, așa cum au fost clocite în glăviile suprasensibile și frenetizate de ideea fuziunilor ale biruințistilor sunt pur și simplu inventate. Este o plăcere să urmărești cum penița dlui Cucu „stânge“ zilnic viața a zece partide, parcă acestea ar fi niște musculițe, dar plină de miracol, — prin faptul originii cameleoniste — aceeaș peniță mâine iar le reinvie, le căsătorește, ba face ca aceste căsătorii să fie fecunde și cu „urmări“, în fine o jonglerie întreagă. Partidul național, bine înțeles, a fost „desființat“ de fikiranii dela Prăbușirea de când a apărut „Biruința“ scandalului național Gogisto-porcin, și ce păcat că mereu îl desgroapă, mereu îl profanează, pomenindu-l. Am dori să fim morți pentru „Biruința“ calomniilor S. a. p. a.

Cert e însă ca zvonul s'a lăsat cu furie; feroce. Care este dar adevărul? Nici dracu nu s'a gândit, de fapt, să țese în capul porcului vre'un plan de atac, lăsându-l să se tăvălească în nisipul ce știu căror plaje din „extremul“ occident și atunci cum cred fanteziștii dela „Biruința“ că ar adia măcar un *sirocco politic*. Nici vorbă, fără Alecu P. nu se face aci nimic. Ca rămător, autorizat de dl Pamfil Șeicaru, nu ne îndoim că va scormoni multe murdării politice, dar la toamnă, când ghinda e coaptă.

Cât despre partidul național, acesta — cel puțin ramura ardeleană — nu

dorște nici o fuziune, lui îi convine caracterul distinct și independența. El să crede destul de puternic și singur și este gata oricând de guvernare. O fuziune este cu totul exclusă, și cel mult de colaborare poate fi vorba și aceasta se reduce deocamdată la o colaborare de opoziție, cu excluderea *cuzoverescanilor* și în anumite chestiuni a liberalilor. Credem a ști că opoziția va sprijini din răspuseri politica și programul economic al aripei guvernamentale sănătoase, Garoflid-Manoilescu, ceea ce desigur va indispune pe liberali. Acesta este singurul punct vulnerabil al liberalilor. O mică manevră de *emisiune inflaționistă și liberalii s'au dus pe copcă.* Pentru că *oricine cunoaște angajamentele liberale în valute forte și de aci cerbicia politicii de revalorizare a leului.*

Vedem deci că partidul național este departe de a se orienta spre liberali, de cari se ferește chiar ca de Satana. Așa ca de fuziune nici poveste, s'au numai poveste! *Ce-l mult o colaborare.* Și în acest caz ce garanții oferă liberalii că nu vor trage pe sfoară pe „neîndemânatecii“ naționaliști, se întrebau bieții creduli. Alții au și formulat „condițiunile“ de colaborare.

Iată care ar fi ele:

1. Contract formal, iscălit de dd I. V. Brătianu, de Al. Constantinescu și Duca și mandatarii partidului național, legalizat de Curtea de Casație, asigurând p. n.

2. Președenția consiliului de ministri.

3. Ministerele de interne, domenii și război, iar la celelalte ministere subsecretariatele și vice versa.

4. Președenția Camerii sau a Senatului.

5. Jumătate din mandate atât la Cameră cât și la Senat.

6. Mână absolut liberă în Ardeal.

7. Contractul să mai fi contrasemnat și de I. P. S. S. Patriarhul Miron Cristea și ca sancționare și aprobare supremă, de Rege.

8. Ca sancțiune pentru nerespectarea contractului toată finanța liberală (băncei, întreprinderi) trece în posesiunea p. n. sau pentru o mai echitabilă soluție, să zicem, asupra statului.

9. Un exemplar din contract va fi trimis la Liga Națiunilor.

Propunerile sunt foarte serioase! Așa înțelegem și noi să colaborăm!

I. Gruia

Răspândiți

„CHEMAREA“
tinerimei române apare
în 10.000 exemplare.

Situația politică

Onorata redacție îmi cere „situația politică” și poate are dreptate, în contradicție cu speranța mea că întreaga politică va merge la băi și astfel ar fi fost mai indicat să mi se ceară cronică luxului și al desfrâului dela Govora, Constanța sau Borsec.

„Politica” din țara noastră trebuie să meargă de mult la Pistyan pentru ași scoate artrita și reuma cronică din încheieturi, căci ceea ce a mai rămas acuma la București este numai umbra lungă, palidă și tremurândă a falnicei „politici aristotelice”.

Duetul Manoilescu-Garoflid continuă lupta de Sisif în contra concepției econo-dezastruoase ale lui Vintilă Lepedatu. Vederile dlor Manoilescu-Garoflid ar merita sprijinul țării întregi, dar dnii Vintila și Lepedatu sunt de părere contrară și asta va duce mai curând sau mai târziu la esirea din guvern a duetului sau a singuraticului, care reprezintă în guvern duetul Vintilă și Lepedatu.

Și de Goldiș — se zice dar nu se crede — că vrea să-și găsească calea de eșire din fotoliul care nu-l lasă să șadă pe roze.

Concordatul cu Roma, dar mai ales iubirea studentului Goga pentru profesorul său Goldiș, iubire care până la memorabilă zi a fripturii se numea „ură din suflet”, își împlinesc menirea de consolidare a colaborării între partidul poporului și cel (mai există?) național Goldiș. Și unde puterile bărbăților nu sunt suficiente se înlocuiesc cu rivalitatea și defaimarea reciprocă, tragi-comică a duelor Goldiș și O. Goga.

Di Victor Moldovan are o situație mai ușoară nu trebuie să iasă din guvern pentru că nici n'a intrat: cazul dsale fiind clasică dovadă, că subsecretariatul promis este numai pasărea depe gard pe care o poate prinde și un Busoiescu în loc de Moldovenescu.

Părintele Lupaș pare atât de fericit cu pasărea sănătății pe care o deține, încât preferă să iasă din trinitate pentru a se înscrie în partidul poporului, micșorând astfel numărul puilor de cuc, ouați în cuibul Averescu decâtre mandatorul partidului liberal: Constantinescu P.

Cei doi pui rămași își vor îndeplini totuși misiunea: la porunca liberalilor vor da ocazie Regelui să trântescă guvernul. Nu prin faptul că ar crește prea mare și ar arunca din cuib puii averescani (asta se poate întâmpla numai dlor Garoflid—Manoilescu), ci printr'un mijloc mai uman: ar părăsi ei căldura cuibului, și ar face-o în speranța că vor fi primiți și răsplățiți la liberali (cari susțin că nu-i vor primi în partidul lor) și o vor face și de frică, pentru că cazul dlui Răscanu, care nu a vrut în 1922 să se preteze la acest joc, dar nici nu a păpat acum colivă ministerială, le — a arătat realitatea crudă.

Partidul junior — nu al juniorilor ci al dlor Cuza și Codreanu — a eșit cu cearta din familie pe stradă, spre deliciul trecătorilor, cari totdeauna se adună bucuros în jurul spectacolelor ce nu dovedesc o auto-disciplină și creștere perfectă. Noi nu ne numărăm între spectatorii cari savurează decepțiile unei plejade de tinerii idealisti și foarte bine intenționați, deși am putea avea satisfacția că am prevăzut desiluziile, cunoscând regisorii jocului dea L. A. N. C.

Partidul cel mai activ este cel maghiar care exploatează cu elan și ardoare conjunctura favorabilă pentru organizarea sa antiromânească, pregătindu-se totodată pentru noua orientare față de viitorul guvern.

Politică constructivă și pozitivă fac, afară de Magyar Párt, numai viitorii foști ministri cari își plătesc dintrodată datoriile restante de mulți ani, sau își cumpără moșii și castele cu bani... crutați din leafa celor 4 luni de guvernare, sau — mai știi — din fondurile secrete și electorale. Asta este și pozitiv, și constructiv și politic, așa cum a cerut-o trinitatea Goldiș — Lupaș — Lepedatu în manifestul lor, și cum par a o cere azi și alții, Ce păcat că nu au foși 16 milioane de români fonduri secrete pentru plata datoriilor, la facerea cărora s'ar pricepe neamul întreg de minune.

Aelit.

Armata

Un om original

Mareșalul Pilsudski este desigur unul dintre cei mai interesați militari și oameni politici.

El este șeful armatei și totuși exercează o influință hotărâtoare în politica internă și mai ales externă a țării. Ales șef de stat, el a refuzat onorul spre marea stupefacție a lumii, pentru ca efectiv totuși dânsul să conducă destinele țării prin prietenii săi politici.

Nu putem preciza unde începe sinceritatea faptelor și unde tactica și abilitatea politică, este greu de a trage linia demarcațională între altruism și egoism, între dorul de democrație și dictatură, fapt e că dl Pilsudski a rămas și va rămâne mult timp arbitru situației.

Curios e însă că mai toți dictatorii deghizați și nedeghizați vor să-și formeze oare cum o platformă de legalitate (videat plebiscitul din Spania). Nu ne indoim de bunele intenții finale și de iubirea de patrie a dlui Pilsudski și totuși ne este nespuse de greu să caracterizăm refuzul în momente atât de critice, când întreg neamul l'a cerut, l'a dorit, l'a divinizat. Ce este asta, modestie?

E comedie ori ipocrizie?

Apreciind serviciile imense pe care le-a adus mareșalul patriei sale, ne simțim jenați în a trage vre-o concluzie din fapta lui, desigur foarte ciudată dar

și foarte caracteristică. Mai îndată suntem dispuși să credem că Pilsudski este un om original.

Omul realităților, dânsul a știut să fie cu altă ocazie în același timp și original și practic. Fără mult hocus-pocus îi trăznește într'o bună zi prin minte să-și examineze ofițerii de stat major. Aceștia, habar neavând, se prezintă la o „convorbire”, unde-i așteaptă temele corespunzând gradului și tacticei războiului modern, iar cu totul originalul șef de armată trage concluziile ce se impun, făcând numirile sale în conformitate cu reușita surprinșilor candidați. Admirabilă verificare a cunoștințelor și capacității, al cărei efect este evident. Cunoscând pe șef, ofițerii vor face de sigur mai multă carte, ca să nu mai fie surprinși de examene nedorite. Strașnic și drept sistem de selecționare reală a valorilor.

Oare dacă dl General Mircescu ar face așa o mică încercare ce ar fi rezultatul?

Dar dacă acest sistem s'ar aplica și politicianilor de meserie, ca de funcționarii administrativi să nu mai vorbim?

Ghiciți rezultatul examenului în științele administrative ale poetului dela înterne, Goga-Cameleonul, și satrapului său plutonierul O. Grita?

Bună și originală idee. I. Gr.

CĂINI

Sunt mulți și rânjesc turbat la toate răspântile politice. Citiți cotidian coloanele „Biruinței” și ve-ți face numai decât cunoștință cu aceste javre lătrătoare, cari lătră și mușcă pe toți aceia, cari nu le aruncă un os de ros.

Nu ne face onoare să ne ocupăm de asemenea dobitoace bipede. De astădată însă le acordăm o binevoitoare excepție, provocati fiind de cățelușul cu războinice favorite în lungul urechilor, D. I. Cucu, care își scutură cu atâta dispreț râia creierilor în răbdătorul ziar ținut cu bani de ai țării și cu prostii guvernamentale.

(Cetitorului, îi cerem iertare dacă urmând de astădată calea indicată de directorul „Țării noastre” și felul de a scrie al celor dela „Prăbușirea” vom ieși din făgașul civilizației și vom scrie mai „europenește” luând pildă dela entuziaștii birari salariați ai dlui Octavian Goga-Cameleonul).

Citiți zilnicele articole tăbăcite ale „Prăbușirii” și observați cum aceste corcitură ale gazetăriei, își storc puroiul sufletului pentru salarii lunare, cum dau directive, creiază opinii, fac pe moralității și vorbesc de anumite atitudini, critică cu asprime, ori fac giume asupra tuturor lucrurilor pe cari nu le înțeleg, iar uneori dau și lecții de patriotism acelor, cari o viață întreagă n'au luptat decât pentru un ideal, al căru beneficiari sunt chiar acești imbecili, ajuns în putrefacție morală.

Și nici noi, tinerii dela „Chemarea” nu suntem scutiți de atacurile acestor scribi paralitici, cari își încing pana în loc de călimara cu cerneală, în oala

de noapte a cameleonului Octavian Goga.

Auziți, morală gazetărească, directive, lecții patriotice, dela plâpânda figură a scrisului gazetăresc D. I. Cucu, dela aceasta rușinoasă nulitate a literelor românești, dela tragica submediocritate a Clujului și dela colegii săi întru imolitate din redacția „Biruinței” dela acești microbi distrugători cari s'a încapsulat în organismul încă sănătos al presei din Ardeal — auziți și-i izbiți cu piciorul, cum cântă de atâta vreme pe struna lui Lae Chioru, aria învrăjbirii Ardealului.

De atâția ani, dl Octavian Goga luptă mereu să rupă măcar o bucăciță din stânca de granit a partidului național, și n'a, isbutit.

În exasperarea lui bosumflată, acum își asmuță coteii asupra noastră, unde însă sunt primiți cu meritele lovituri de picior.

Și cine atacă Ardealul? Pocițurile gazetăriei, rușinea culturii românești, condotierii condeielui, oamăni cotropiți de o înaintate degenerescență intelectuală, acești chelneri cu șervetul pe brați gata oricând să șteargă murdăria patronului, acești ziaristi din al căror scris a evaporat tot parfumul bunului simți și din sufletul cărora s'a stins flacăra oricărui idealism — ei ne înproașcă cu noroi, ei ne băflesc.

Idealul celor dela „Biruința” a murit de mult și pe mormântul pustiu nu s'a sădit nici o floare. Nu ridicăm și noi pălăria în fața acestui jalnic praznic al unei gazete românești din Ardeal. Tudor Bălțeanu.

FRIPTURI

Vacanță...

De când căldurile sostră
Cu amețeli, cu zăpușală,
Tătucu Averescu doarme
E treaz doar rar, și din greșală.

În vremea asta șoricel
Scăpați de veghea de motan,
S'au apucat de învățteală
După sistemul... „șobolan”.

Goga ca cel mai priceput
Și cel mai șmecher dintre ei,
Stă ziua n'treagă... transportat,
Gândindu-se la mării zei.

Ce-atot puternic firul vieții
Îl lasă cât de lung doresc,
Și zice: „Am un singur dor,
O stea de șefuleț răvnesc”.

Isonu-i ține, cu smereală,
Cu glas duios de coșofană,
Friptura Sa Ioan Lupaș
(Ce-și scûipă 'n barbă de pomand).

Iar taica Goldiș „și soția”,
Cu ochi pierduți în zarea sură,
Visează: „viitor de... aur...”
Pentru o nouă aventură.

„Ministrul” Groza a plecat,
Anahoret, la băi de soare
Unde se nchină zi de zi
Să-l lase țara, să se 'nsoare.

Vintilă Lăpădat la cură,
S'a dus, cu leul după el,
La Techirghiol și la Mamaia
Că doar... l-o ridica nițel.

Manoilescu cu fascismul
Începe-un fleurt.. cuceritor,
Și pentru'un împrumut de lire
Cu umilirile dă zor.

Iar Garoflid e împăcat:
Cu Lăpădatu este chit,
Căci dacă n'au păreri la fel
Ei sunt egali măcar în... flit.

E vară și'n guvern domnește
O armonie fără seamă
Cum în prefaptul dîmineștii
Lumina... stelei se distramă.

Se 'nmulțesc măgarii...

Nu fac nici o aluzie... Nici măcar „selectul” personal al redacției „Biruința” nu-mi trece prin gând.

E o ironie a sortii; una din acele crudele ironii ce te isbesc vulgar și te predispun la pesimism. Căzută acesta patologic eșind din obicinuitele cadre merită mai multă atențiune.

Trec cu privirea peste cifrele unor statistici. Creșterea vitelor la noi în țară prezintă un mare regres față de anii precedenți. Numărul boilor, bivollor, cailor, catărilor și al oilor e în mare descreșterere, pe când măgarii au depășit cu mult cifra anilor din urmă.

Singură concluzie ce am putea-o reține e că în România urecheatele dobitoace ale lui Buridan au găsit un mediu prielnic dezvoltării.

E o simplă constatare. Cred că oficinele noastre Zootehnice îi acoardă și mai puțină importanță.

În același ziar, în vecinătatea statisticelei e vorba de crearea unui nou subsecretariat de Stat, cu șefii de cabinet necesari bine înțeles. Și asta e tot o constatare ce intră în lanțul concluziilor infiripate în mintea omului.

Așadar: în anul, din grația lui Dumnezeu 1926, sub guvernarea generalului Averescu, subsecretarii de stat, șefii de cabinet, catării dela „Biruința” și măgarii se 'nmulțesc.

Romy